

Jöed ja ciad touswad (paisutwad) wahhest
mee laggumisse aial, ehk sure wihma járrel,
ni wågga, et neimad ùlle kalsda aiawad,
ja rahwofesse pöllud ja heinamaad rikku-
wad. Agga sefs on Jummal innimessele
moistust andnud, et temma teeks nisugguse
kahjo eest hoida. Nenda woib ka sähher-
dusse äppardusse wasto abbi tehha, kui
agga aegfaste hoolt se eest kantakse. Kus
jöel maddal kallas on, seál woib sedda
haggude, mulla- ja kiinviidega kõrgutada;
kus jõe åres pöldudes nöud kohhad on,
seál woib krawid läbbileikada, et messi
peäseb alla jooksma. Agga seõna lähhäb
ennam kui ükslasse mehhe joud tarvis:
sepärrast peab üks naber teisele abbi tegge-
ma, kui sesuggune häddä kätte tulleb. Sefs
meid Jummal vanni ühheskous ellama, et
teine teisele abbi teeks ni paljo kui agga
temma joud kañnab. Ja sedda teeb wiis-
sist igga mees heal melel, kui agga essite

se

se kindel nou rahwofesse süddames on assu-
mid, ikka parremaks sada, ja keik asjad
parreminne tehha. Pealegi teeb inni-
menne ifla isseennesele Peige suremat head,
kui ta liggiimessele häddas abbi teeb: seft
se läbbi tenib ta ennesele mu rahva sõbrust,
ja kui temma jälle häddä sisse sattub, siis
tervad teised temmale jälle heal melel abbi.
Ja nenda tuliib innimestele jo suin Ma peäl
üks taewalik elo.

Ladas